

Terri Blackstock

Vicieuze cirkel

Roman

Vertaald door Petra Butler-de Vries

Hoofdstuk 1

Doodgaan was mijn verdiende loon geweest.

Jordan lag op haar bebloede lakens met haar pasgeboren dochter in haar armen en verlangde hevig naar een shot. Ze haatte zichzelf meer dan ooit. Haar baby was twee weken te vroeg geboren en ze was te high geweest om naar een ziekenhuis te gaan. Het was nooit haar bedoeling geweest om thuis te bevallen, maar haar huisgenoten waren allemaal dusdanig onder invloed dat het ze niets kon schelen.

Wat voor moeder was ze dat ze de vitamines die ze tijdens haar zwangerschap moest slikken verkocht om er crystal meth van te kopen? Dat ze nog jong was, was geen excuus. Op haar vijftiende wist Jordan heel goed dat ze de drugs moest laten staan tijdens haar zwangerschap. En nu had ze dit prachtige kleine meisje gekregen, met haar grote ogen, bruine krulletjes en warme lijfje, dat zo troostend en onschuldig aanvoelde. Die onschuld, die in haar familie maar zo weinig voorkwam, maakte deze geboorte extra tragisch. Nog erger was dat de baby zwak leek te zijn. Ze had niet veel gehuild en af en toe verstijfde ze en begon ze te trillen.

Ging ze dood? Had Jordan de navelstreng verkeerd afgebonden? Haar moeder, die ooit als verpleeghulp gewerkt had, had gezegd dat ze er een schoenveter voor moest gebruiken. Maar als dat nu eens fout was? Of als ze te lang gewacht had met het doorknippen van de navelstreng? Ze kon haar moeder niet vertrouwen. Het was duidelijk dat zij totaal geen oog had voor de belangen van haar dochter en kleindochter.

Jordan had besloten de baby af te staan voor adoptie, ondanks het feit dat ze zich de laatste weken erg met haar kindje verbonden had gevoeld wanneer ze haar voelde bewegen. Op momenten dat ze niet high was, hield ze van de baby en droomde ze over haar toekomst... een toekomst die niet op haar eigen leven zou lijken. Maar als Jordan zich weer in de armen van haar geliefde stortte – de drug die haar higher maakte dan de liefde van een man ooit zou kunnen – dan schopte de baby niet meer. In de laatste week van haar zwangerschap dacht Jordan dat het kindje overleden was. En ze was haar angst, schuldgevoelens en verdriet te lijf gegaan met nog meer drugs.

Afgelopen nacht waren de vliezen gebroken en kwamen de weeën op gang. Ze had op haar angst gereageerd zoals ze op elke emotie reageerde – door meer drugs te nemen. Tegen de tijd dat ze persdrang kreeg, was het te laat om nog naar het ziekenhuis te gaan, zelfs als er iemand was geweest die haar had kunnen brengen.

Ze smachtte naar nog een shot, maar ze was door haar voorraad heen. Haar moeder en broer beweerden dat ze ook niets meer hadden. Het geld dat Zeke in het casino had gewonnen, hadden ze al opgemaakt, dus een van hen zou een andere manier moeten vinden om aan drugs te komen. Maar misschien was het toch beter als ze dat niet deden. Haar baby had haar nodig.

Ze wikkelde het kind in een vuile handdoek, op dezelfde manier als ze dat iemand op tv had zien doen. Ze had niet verwacht dat ze zo'n intense liefde voor dit wezentje zou voelen. Af en toe opende de baby haar grote ogen en dan keek ze Jordan aan, alsof ze wilde zeggen: 'Dus jij bent degene die mij moet beschermen?'

Haar slaapkamerdeur vloog open en Jordans moeder – met een bezeten blik in haar ogen door de drugs – stook de kamer binnen met wat lakens. Ze had tegen Jordan gelogen. Het was duidelijk dat ze een geheime voorraad dope had die ze met niemand wilde delen.

'Opstaan, opstaan, opstaan,' zei ze, terwijl ze hyperactief rondliep. 'Kom op, liefje, je hebt er een zootje van gemaakt. Laten we dat even opruimen.'

Sinds wanneer vond haar moeder opruimen belangrijk? In het

hele huis stonden borden met bedorven en beschimmeld eten en overal lag afval op de vloer. ‘Ma, ik moet met de baby naar het ziekenhuis. Ze reageert niet zoals het hoort en ik weet niet of ik het goed gedaan heb met de navelstreng.’

Haar moeder boog zich over de baby heen en bekeek haar met een staalharde blik. ‘Niets aan de hand. Ik heb de Nelsons gebeld. Ze kunnen elk ogenblik hier zijn. Ze kijken enorm uit naar hun baby.’

De Nelsons? Nee, dit was helemaal niet de bedoeling.

Haar moeder haalde het hoeslaken aan één kant van het matras af en trok het omhoog, in een poging haar dochter met baby en al het bed uit te werken. Jordan kreeg een akelig voor gevoel. ‘Hou op! Ma, dat wil ik niet.’

‘Sta op,’ zei haar moeder, terwijl ze in haar handen klapte. ‘Hup, hup. We moeten dat kleine ding nog even wassen voor haar mama en papa komen. Als ze hierheen komen, wil ik niet dat ze deze lakens zien.’

‘Ma... jij bent niet degene die haar ouders uitkiest!’ Jordan stond op en drukte de baby tegen zich aan. Ze voelde het bloed uit haar wangen wegtrekken en kreeg vlekken voor haar ogen. ‘Ik heb het allemaal al besproken met medewerkers van het adoptiebureau. Ik zal ze bellen en vertellen...’

De blik in haar moeders ogen werd nog kouder en haar doorleefde gezicht was een en al rimpels. ‘De koop is gesloten, kind. We moeten hier echt mee doorgaan. Dit is geweldig voor ons gezin! Het was ook de reden dat we je eerder uit dat afkickcentrum hebben weggehaald.’

‘Dat is niet wat jullie mij vertelden, ma. Je zei dat jullie me misten, dat ik mijn moeder nodig had tijdens mijn zwangerschap. Maar dat was allemaal gelogen.’

Haar moeder rukte de lakens van het bed. ‘Veertigduizend dollar, liefje. Weet je hoeveel dope je daarvan kunt kopen?’

‘Maar breng haar dan eerst naar het ziekenhuis om te kijken of alles goed is. Daarna kunnen we praten over wie...’

‘Nee!’ schreeuwde haar moeder en de baby schrok en begon te huilen.

Jordan legde het hoofdje van haar dochter tegen haar schouder en wreef over haar rug. Ze was zo klein, een kruimeltje nog maar. Ze zwaaide met haar armpjes en beentjes, alsof ze ertegen protesteerde dat ze in het verkeerde gezin geboren was.

‘De nieuwe ouders kunnen het naar het ziekenhuis brengen,’ zei haar moeder.

‘Niet hét... háár!’ Hoe kon haar moeder over de baby praten alsof het een ding was? ‘En zij zijn niet haar ouders. Ik ken ze niet. Ze staan niet op de lijst die ik van het adoptiebureau kreeg.’

Haar moeder gooide de vuile lakens in een hoek. Het bloed was erdoorheen gelekt en er zaten vlekken op het matras. ‘Kijk nou wat je gedaan hebt, jij waardeloze trut! Het matras zit onder het bloed.’

‘Als je me naar het ziekenhuis had gebracht...’

‘Waarom? Zodat ze jou konden arresteren omdat je tijdens de bevalling zo stoned was als een garnaal? Of mij konden oppakken? Ik ben voorwaardelijk vrij. Je weet dat ze me in deze toestand niet mogen zien. En jij bent nog maar vijftien. Misschien hadden ze jou bij me weggehaald en pleegouders voor je gezocht. En hoe zou je je dan voelen? Of ze zouden de baby van je afpakken en haar naar pleegouders brengen. Dan zou het ons niets opleveren. Nee, dat laat ik niet gebeuren.’

Jordan kneep haar ogen dicht. Was ze maar in het afkickcentrum gebleven, onder de beschermende vleugels van New Day.

Ze voelde zich duizelig en zwak. Hoewel ze de baby vasthield, gooide haar moeder haar de schone lakens toe. ‘Maak het bed op. Maar haal eerst die vlek uit het matras.’

‘Ma... ik heb een paar dingen nodig,’ zei ze zacht. ‘Wat kleding. Luiers. Flesjes.’

‘Geef het maar de borst totdat ze haar meenemen. Ik steek hier geen rooie cent in. *Zij* betalen *mij!*’ Ze rukte het kind uit Jordans armen. ‘Ik houd het wel vast terwijl jij het bed verschoont.’

Jordan aarzelde, bezorgd als ze was over haar kwetsbare baby, die nu werd vastgehouden door een onberekenbare vrouw die haar eigen krachten niet kende als ze high was.

‘Aan het werk!’ gilde haar moeder.

Opnieuw begon de baby verschrikt te huilen. Jordan pakte haar terug. ‘Ik zal het doen, ma,’ zei ze zacht. ‘Maar laat me de baby even neerleggen.’

Hijgend keek haar moeder toe hoe Jordan de baby troostte en zo comfortabel mogelijk op de vloer neerlegde. Toen pakte Jordan een handdoek en depte de bloedvlek op het matras, terwijl ze de baby vanuit haar ooghoeken in de gaten hield.

Ze kreeg de vlek er niet uit, dus maakte ze het bed op met de nieuwe lakens. Als de vlek niet meer te zien was, zou haar moeder er hopelijk ook niet meer aan denken. Ze kreeg bijna geen adem terwijl ze werkte en ze vocht tegen de duizeligheid. Haar lijf deed pijn en was bedekt met zweet, maar tegelijk rilde ze van de kou.

‘En maak nu dat kind schoon. Ik wil dat het er goed uitziet. Was het maar een blondje. Blondjes leveren meer geld op.’

Jordan probeerde het nog één keer. ‘Denk je ook niet dat ze er leuker uitziet voor dat stel als ze aangekleed is? Ze willen haar vast niet meenemen zonder luier of kleertjes. Laat Zeke een paar dingen voor haar kopen.’

Haar moeder aarzelde en liep toen de kamer uit. Na een paar minuten hoorde Jordan haar schreeuwen tegen haar broer. Na een luidruchtige woordenwisseling sloeg de voordeur dicht.

Met trillende handen pakte Jordan de baby op en ze wikkeldde haar opnieuw in de handdoek. Hoe hadden haar moeder en broer – die alleen omgingen met nietsnutten en bajesklanten – die nieuwe ouders voor de baby eigenlijk gevonden? Veertigduizend dollar was veel geld. Als die mensen bereid waren dat te betalen, verlangden ze misschien zo wanhopig naar een kind dat ze goede ouders zouden zijn.

Toch zat er een luchtje aan dit hele plan. Ze moest er een stokje voor steken.

De baby huilde harder maar werd plotseling stil, terwijl het kleine lijfje zich spande en heen en weer schokte. Was dit een soort aanval? In paniek liep Jordan naar het raam. Ze zou met de baby naar buiten moeten klimmen om bij de auto te komen. Maar ze zag dat Zeke de auto had meegenomen.

Jordan sleepte een stoel naar het raam. Als Zeke terugkwam, lukte het haar misschien om te ontsnappen. Het leven van haar kind hing af van een heleboel misschiens. En ze wist uit ervaring dat die nooit in haar voordeel uitvielen.

Hoofdstuk 2

‘Een groentje, zo te zien,’ zei Lance Covington tegen zijn moeder terwijl ze de parkeerplaats van verslavingszorginstelling New Day op reden.

Barbara keek naar het tienermeisje dat uit de auto naast hen stapte. Haar ogen waren opgezet van het huilen en ze keek alsof haar laatste uur geslagen had. Haar ouders zagen er nog radelozer uit dan zijzelf, terwijl ze de bagage van hun dochter uit de kofferbak tilden. Zelfs vanaf de plaats waar zij zat, kon Barbara voelen dat de spanning tussen het meisje en haar ouders te snijden was.

De eerste dag van Emily’s behandeling stond zo sterk in Barbara’s geheugen gegrift, dat het maar een week geleden leek in plaats van een heel jaar. Ze was blij geweest dat ze een behandelplek hadden gevonden in hun eigen woonplaats, Jefferson City, zodat ze haar dochter elk weekend met Lance kon opzoeken. Hoewel Emily beseftte dat ze hulp nodig had en zich vrijwillig liet opnemen, had Barbara gevochten met een verpletterend gevoel van verdriet.

Ze had Emily mee naar binnen genomen met alle spulletjes die ze zo zorgvuldig hadden ingepakt, om haar verblijf – dat een jaar zou duren – zo comfortabel mogelijk te maken. De therapeut had alles minutieus bekeken, om er zeker van te zijn dat nergens drugs in verstopt zaten. Elk doosje werd opengemaakt, elk vakje gecontroleerd. Ze keek extra zorgvuldig naar alle voeringen en zomen, want dat waren plekken waarin drugsverslaafden vaak dingen verborgen.

De grondige controle leverde een pakje sigaretten op, dat in de

zak van een van Emily's truien zat. Het waren wel geen drugs, maar deze kleine overtreding ontmoedigde Barbara zozeer, dat ze aan Emily's oprechte bedoelingen begon te twijfelen.

'Mam, ik geef al zoveel op,' zei Emily tegen haar. 'Ik dacht dat een sigaretje af en toe me zou helpen om hier sneller te wennen.'

Maar die uitleg nam Barbara's achterdocht niet weg. Wat had haar dochter nog meer meegesmokkeld?

Doris, de intakemedewerker, leek totaal niet uit het veld geslagen. Ze gooide de sigaretten zonder commentaar in de afvalbak en selecteerde uit Emily's spulletjes een hoeveelheid die in een kleine plastic bak paste. Nadat ze alles uit Emily's bagage had gevist wat ze niet mocht houden, hielp Doris Barbara om de spullen terug te brengen naar de auto. Barbara had gehuild om haar dochter, toen ze die eerste dag wegreed. De meeste meisjes van achttien hoefden geen jaar van hun leven op te geven om een inwendige strijd uit te vechten.

Maar nu, een jaar later, wist Barbara dat het het allemaal waard was geweest.

Ze wilde de ouders die vandaag hun angstige dochter brachten, vertellen dat het goed zou komen, dat er licht was aan het einde van hun donkere tunnel. Dat het jaar sneller voorbij zou vliegen dan ze zich konden voorstellen. Dat hier wonderen gebeurden.

Maar dat zou hun pijn niet verzachten. De beslissing om hun kind voor een jaar naar een afkickcentrum te brengen was ongetwijfeld niet gemakkelijk geweest – en die beslissing ging altijd gepaard met gevoelens van schuld en falen.

Barbara en Lance stapten uit hun auto en kwamen net voor het verdrietige gezin bij het hoofdgebouw aan. Barbara hield de deur open en glimlachte hen bemoedigend toe. Uit de aula klonk gezang en de drie nieuwkomers keken in de richting van het geluid.

'Dat is het koor,' zei Barbara. 'Klinkt het niet prachtig?'

Het meisje knikte en schudde haar haar uit haar gezicht, alsof ze er zo goed mogelijk uit wilde zien voor het geval een van de meisjes een glimp van haar zou opvangen. 'Ik had niet verwacht hier gezang te horen,' zei ze.

Het lied was afgelopen toen ze de hal in liepen. Achter de deuren aan de linkerkant klonk gelach van de meisjes in de aula. Barbara keek naar Emily en zag haar op de hoek van een tafel zitten, omgeven door vriendinnen. Ze zag er zo gezond uit, zo goed. Zo anders dan toen ze haar hier een jaar geleden naartoe brachten.

Barbara glimlachte naar de moeder van het nieuwe meisje. 'Er wordt hier veel gelachen.'

Ze wilde de verdrietige moeder een hart onder de riem steken, maar het had geen effect. Voor deze vrouw waren dagen vol gelach iets uit een verre toekomst – misschien zelfs een onbereikbare droom.

'Tjonge, wat zal ik dit gaan missen,' zei Lance.

Barbara grinnikte en keek naar haar slungelige zoon, die het afgelopen jaar tien centimeter was gegroeid. 'Je hebt ook nergens zoveel fans als hier.'

Hij lachte en keek naar het nieuwe meisje. 'Waarvoor ben jij hier? Wacht even, niets zeggen... pillen, klopt?'

'Lance!' Geschokt wendde Barbara zich tot het meisje en haar ouders. 'Dit spijt me heel erg.'

Het meisje keek naar de grond.

'Hé, sorry, hoor,' zei Lance. 'Ik bedoelde er niets beledigends mee.'

Barbara legde haar hand op zijn schouder. 'Zeg maar even niets meer.'

Toen hij toch iets wilde zeggen, legde zij haar hand met een vlamme blik op zijn mond. 'Geen woord!'

Lance hield zijn mond.

De receptioniste was er niet, dus ze stonden enige tijd wat ongemakkelijk en zwijgend te wachten. Uiteindelijk keek het meisje Lance aan. 'Worden hier ook jongens behandeld?'

'Nee, er zijn alleen meisjes in deze vestiging. Die van de jongens is aan de andere kant van de stad. Mijn zus zit hier. Ik kom elke zaterdag. Is dit je eerste keer in een afkickcentrum?'

Opnieuw kon Barbara hem wel slaan. 'Lance, houd je mond.'

‘Wat?’ vroeg hij. ‘Ik voer gewoon een gesprek.’

‘Het gaat je niets aan,’ zei Barbara.

Het meisje keek weer naar de grond. Dit keer gaf haar moeder antwoord. ‘Het is niet haar eerste keer.’

‘Wel de eerste keer dat ik een heel jaar moet blijven,’ mompelde het meisje vol afschuw. ‘De vorige keer was het maar een maand.’

Lance was nog nooit zo spraakzaam geweest als vandaag. ‘Een maand is te kort,’ zei hij. ‘Je hebt minstens een jaar nodig om die mistige hersenpan weer op orde te krijgen.’

Barbara sloeg haar handen voor haar gezicht en kreunde.

Het meisje kreeg een kleur, maar zei met een geforceerd lachje: ‘Het is niet erg.’

‘Ik probeer alleen maar te zeggen dat het hier echt goed is. Helemaal geen gevangenis of zo. Mijn zus had totaal geen hekel aan deze tent.’

Barbara wilde hun vertellen dat New Day haar haar dochter had teruggegeven toen ze bijna de hoop had opgegeven. Maar niet nu... waarschijnlijk kookten deze mensen momenteel van woede vanwege Lance’ gebrek aan tact.

De receptioniste kwam aanlopen en schoof het glazen ruitje opzij. Met een glimlach zei ze: ‘Hallo, u bent de familie Beatty?’

‘Ja,’ zei de moeder.

‘Goed. En jij bent Tammy?’

Het meisje knikte nors.

‘Welkom. Loop maar naar achteren, dan zullen we jullie hier een beetje wegwijs maken.’

Toen de vader van het meisje de deur opendeed naar de gang waar de spreekkamers lagen, draaide Tammy zich om naar Lance. ‘Doei.’

‘Ja, zet ’m op hè? Het eten is hier best te pruimen.’

Toen de deur dicht was, zei Barbara tegen haar zoon: ‘Wat is er met jou aan de hand vandaag?’

‘Ik probeerde haar alleen maar een beetje op haar gemak te stellen.’

‘Door te vragen aan welke drugs ze verslaafd is?’

‘Nou ja, dat is niet bepaald een groot geheim, mam. Dit is een afkickcentrum, weet je nog?’

‘Ze is kwetsbaar, Lance, en haar ouders ook. Je had niet zo veel vragen op haar moeten afvuren.’

‘En tegen wie van ons zei ze “doei”? Tegen jou of mij?’

‘En welke conclusie trek je daar dan uit?’ vroeg Barbara.

‘Dat ze me aardig vond. Dat ze niet kwaad was.’

Barbara zuchtte. ‘Stel nou maar niet meer zulk soort vragen als je haar weer ziet. En houd opmerkingen over mistige hersenpannen voor je. Alsof jij opeens een expert in dit soort dingen zou zijn.’

‘Hé, ik ben naar gezinstherapie geweest.’

Barbara wenste bijna dat ze hem niet had meegenomen vandaag. Het cliché klopte. Een klein beetje kennis kon gevaarlijk zijn als iemand daardoor dacht dat hij de wijsheid in pacht had.

De receptioniste kwam terug en knikte Barbara en Lance toe. ‘Jullie kunnen ook vast naar binnen gaan. Esther komt zo.’

Barbara bedankte haar en ze liepen via de deur naar de gang met spreekkamers. De Beatty’s stonden aan de andere kant van de gang te wachten op Doris, die de intake zou doen. Doris was een keiharde tante. Barbara hoopte dat het gezin zich niet nog ellendiger zou voelen door de kritische manier waarop ze Tammy’s bagage straks ging doorspitten. Het meisje zou al emotioneel uitgeput zijn voordat ze naar de oriëntatieafdeling mocht, waar ze met de eerste fase van haar behandeling zou starten: het afkicken.

Barbara bad in stilte dat ze het vol zou houden en dat haar ouders zich niet angstig, maar opgelucht zouden voelen wanneer ze straks naar huis reden.

Toen ze het zich gemakkelijk hadden gemaakt in het kantoor, kwam Emily’s therapeut Esther binnen met een mok koffie in haar hand. ‘We zijn zo blij dat Emily de behandeling heeft afgerond,’ zei ze. ‘Het is een enorme prestatie om hier een heel jaar te blijven. Ik maak me zo veel zorgen om degenen die dat niet volhouden.’

Afgelopen week ging er nog een meisje weg, terwijl juist zij de behandeling zo hard nodig had. Ik was er echt kapot van en heb er helemaal geen goed gevoel over.’

‘Wie was het?’ vroeg Lance.

Esther grijnsde hem veelbetekenend toe. ‘Lance, je weet hoe de privacyregels werken. Dat kan ik je niet vertellen. Maar het doet ons verschrikkelijk goed als de anderen zien dat één van hen – zoals Emily nu – de finish bereikt. Dan realiseren ze zich dat zij dat ook kunnen.’ Ze zette haar mok neer, sloeg een map open en haalde er wat formulieren uit. ‘Zijn jullie er klaar voor dat ze weer naar huis komt?’

‘Dat hangt ervan af,’ zei Lance, voordat Barbara kon antwoorden.

‘We kunnen bijna niet wachten tot ze naar huis mag,’ zei Barbara. ‘Het zal heerlijk zijn als alles weer normaal is.’

‘Barbara, we hebben hier al over gepraat tijdens de gezinstherapie, maar ik moet het je nog eens zeggen, omdat het zo belangrijk is. Emily doet het geweldig, maar wees realistisch in wat je van haar verwacht. Misschien moet je nu andere dingen als “normaal” gaan beschouwen.’

Dat was niet wat Barbara wilde horen. ‘Die uitdrukking zint me niet. Ik snap nog steeds niet wat jullie ermee bedoelen.’

‘We bedoelen dat Emily is veranderd door haar drugsgebruik. Ze is ook niet meer dezelfde persoon als de Emily die hier een jaar geleden binnenkwam. En jijzelf ook niet. Verwacht dus niet dat jullie je leven kunnen voortzetten alsof ze nooit is weggeweest. Misschien heeft ze moeite om zich aan te passen en komen er verleidingen op haar af.’

‘Ik heb al je begeleidingsbijeenkomsten bijgewoond,’ zei Barbara, ‘en ik ben naar Al-Anon geweest en naar de lotgenotengroep van mijn kerk, dus ik denk dat ik goed voorbereid ben. Ik weet dat ze met verleidingen geconfronteerd zal worden, maar ze doet het zo goed. Ze is nu een jaar clean en voor zover ik kan zien hunkert ze niet meer naar drugs.’

‘Hier misschien niet, omdat hier geen drugs te koop zijn. Maar

dat kan veranderen als ze weer terug is in de maatschappij, waar drugs volop voorhanden zijn.'

De teleurstelling stond op Barbara's gezicht te lezen. 'Ik weet dat je gelijk hebt. Maar ik zou zo graag willen dat het nu allemaal eens voorbij was.'

'Maak je geen zorgen, Barbara. Emily is nu heel goed in staat om het gevecht met dit soort gevoelens aan te gaan. Maar ze is af en toe misschien wat chagrijnig en mogelijk wil ze dingen die jij haar niet wilt toestaan. Daarom vragen we altijd, voordat een cliënt hier weggaat, of de gezinsleden met ons komen praten.' Ze vouwde haar handen en leunde naar voren. 'Het is belangrijk dat je nu beslist aan welke regels Emily zich moet gaan houden. Ze is negentien, dus je moet haar wat vrijheid gunnen, maar ze begrijpt dat ze jullie vertrouwen ook moet verdienen. Hoe meer je vooraf aangeeft en bespreekt wat wel en niet kan, hoe minder problemen je zult hebben als zich onverwachte dingen voordoen.'

'Bedoel je een verbod om 's avonds uit te gaan? De vrienden met wie ze omgaat? Dat soort dingen?'

'Ja, een uitgaansverbod kun je tijdelijk instellen. Wat betreft haar vrienden: ze weet dat ze niet terug kan naar de vrienden uit haar drugstijd – hoewel dat een enorme verleiding voor haar zal zijn. Misschien is ze een tijdje erg eenzaam, maar dat gaat over als ze nieuwe vrienden maakt.'

'Maar hoe voorkom ik dat haar oude vrienden háár opzoeken?'

'Maak je geen zorgen,' zei Lance. 'Daar let ik wel op. Als ze ook maar één poging doet om weer naar haar oude vriendengroep te gaan...'

'Ze begint in januari met haar opleiding,' onderbrak Barbara hem. 'Daar zal ze een heleboel nieuwe vrienden maken. Het eerste en misschien ook tweede jaar blijft ze thuis wonen, dus we kunnen haar steunen en helpen.'

'Goed. Maar realiseer je dat ze nog wat gewoonten uit haar verslavingstijd kan hebben. Toen mijn zoon thuiskwam nadat hij afgekickt was, wilde hij de hele dag slapen en de hele nacht opblijven.'

Hij kwam bijna elke dag te laat op zijn werk. Er waren zelfs dagen dat hij niet eens ging. Overal in huis maakte hij troep en hij verwachtte dat ik dat allemaal opruimde. Hij gebruikte geen drugs, maar viel wel regelrecht terug in zijn oude gewoonten.'

'Dat klinkt als een heel normale jongen,' zei Barbara.

Lance wierp haar een spottend lachje toe.

'Hier had Emily een vaste dagindeling,' zei Esther. 'Thuis zal ze ook structuur nodig hebben. Ze heeft al een schema waarop ze kan invullen wat ze elke dag gaat doen. Het is echt nodig dat haar dagen volgepland zijn met activiteiten.'

Barbara had helemaal geen zin om een soort bewaker te worden.

'En wat doen we met haar auto?' vroeg Lance. 'Zou het niet heel goed voor haar karakter zijn als ze die met mij ging delen?'

Esther lachte. 'Daarover kan ik je geen advies geven, Lance. Maar leuk geprobeerd.'

'Wat ik bedoel, is dat ze een jaar lang niet gereden heeft. Dus misschien kan ik een tijdje haar chauffeur zijn. En als ik dan mijn rijbewijs krijg, kunnen zij en ik de auto delen...'

'Lance,' onderbrak Barbara hem, 'jij mag nog helemaal niet autorijden tot je een rijbewijs hebt.' Hoe waren ze eigenlijk op dit onderwerp terechtgekomen? Lance was weer eens een zijweg ingeslagen. Barbara keek op haar horloge. Ze moest over een uur op haar werk zijn, dus het werd tijd om een eind aan dit gesprek te maken.

Ze hoorde gepraat door de muur heen. 'Zo te horen is de koorrepetitie voorbij. Lance, vind je het niet leuk om even met de meisjes te gaan praten? Dan rond ik dit gesprek met Esther af.'

Lance sprong meteen op. 'Cool. U hebt me verder toch niet nodig hè, juffrouw Esther?'

Esther grinnikte. 'Nee hoor, ga je gang.'

Hij ging de deur uit en leunde toen nog even naar binnen. 'En zeg alstublieft niet dat ze mij ook meer structuur moet geven. Ik heb al structuur genoeg.'